

SAN BUJIN FAR I VIKING

Kapitel 1

"Vad hade dom en sån där till?", undrade Lisa och pekade på ett silversmyckat dryckeshorn. "Det där kunde man ha till att dricka mjöd ur", svarade jag och visade med handen hur en viking skulle kunna tänkas lyfta sin stånka.

"Vad är mjöd?", undrade Maria.

"Det är öl, det vet väl alla", utbrast Stefan och gjorde en grimas åt hennes dumhet, innan jag hann svara.

Jag fick avstyra deras uppmärksamhet innan ett gräl skulle uppstå. "De andra tänker titta på vikingarnas vapen nu. Skall inte vi ta och gå dit vi med?" Barnen sprang i förväg under upprymda pip och rop.

Jag suckade lättat. I snart tre veckor hade jag praktiserat som lärare i klass 4A i Mölnlycke. Vi hade gått igenom vikingatiden på OÄ:n och avslutade med ett besök på arkeologiska museets vikingautställning. 30 glada och spralliga ungar blev ibland lite väl jobbigt. Jag passade på att låta Mia och den ordinarie fröken få ta hand om ungarna borta vid vikingamodellen.

"It seems as if you have a busy life even in this time", sade en bekant röst bakom mig. Jag snurrade runt och upptäckte den gamle Mc Connor vid montern där jag nyss stått med barnen. Han räckte fram handen till ett vänligt handslag.

"It has been some time, my friend", sade jag och besvarade hjärtligt hans handslag.

Mc Connor skrattade till och svarade: "More time for me than you I suspect. You have stayed in this century since last time we met, havn't you?"

"Yes, but our lifes has not been without adventure", svarade jag och berättade helt kort om knarkligan och de vådliga äventyr vi varit med om i våra egna hemtrakter.

Mc Connor skrattade på nytt. Han verkade alltid ha så lätt till skratt. Så såg han att några av barnen började titta efter mig. Han log åt deras blyga ansikten och sade helt kort:

"Can you meet me outside the museum in two hours?"

"Yes, I can probably get away for a while."

"Good", svarade Mc Connor, vände sig om och gick lugnt sin väg.

"Vem var det?", undrade den lilla söta Johanna, som kommit för att dra iväg mig till en runstenskopia hon ville visa.

"Det var en vän från Skottland", svarade jag och log. "En gammal man jag lärde känna för några år sedan."

"Jaha", sade Johanna uppgivet och drog mig i armen. "Han har gått nu, så kom med här!"

"Lugn, jag är ju på väg", svarade jag och gick med till runorna.

Stenen flickan ville visa var inte särskilt stor, men dess budskap tycktes mig rätt ovanligt. Johanna läste översättningen högt för mig:

"Saknade kämpar ej vände åter
men i Valhall har de alla en plats.
Tordfinn reste sten för dotter sin."

"Tordfinn", sade hon först och pekade triumferande på de ristade tecknen och visade att hon minsann kunde läsa runor.

"Vad betyder det, tror Du", undrade Johanna och såg förväntansfullt upp på mig.

Jag satte mig på huk för att inte behöva titta ned på den lilla tjejen och sade: "Jag tror att Tordfinn hade några vikingavänner som aldrig kom åter från en vikingafärd. Vad tror Du själv?"

Johanna ryckte på axlarna och började dra mig i armen för att få med mig till nästa sten hon redan tytt texten på.

När barnen tittat på alla montrar och sprungit runt några varv extra, haft en mindre batalj vid modellen av vikingaskeppet och började leka tafatt, tyckte Lisbeth att det var dags att bege sig till Mölnlycke igen. Jag behövde inte följa med eftersom hon trodde att Mia och hon skulle klara av att få ungarna tillbaka till skolan även utan min hjälp. Det passade mig utmärkt och jag gick ner för att möta Mc Connor. Jag fann honom strax där han stod och köpslog om en souvenir. Tanten i kassan förklarade vänligt men bestämt att priserna var fasta och att hon inte kunde göra något åt saken.

Mc Connor gav upp när han upptäckte mig och ursäktade sig för damen han försökt pruta med. Vi följdes åt ut genom dörren.

"How did you know I was here?", undrade jag.

"I didn't", svarade den gamle och plockade fram en pipa. "I had planned to call you later today, but it seems as if we were ment to meet earlier."

"Have you come here for business or pleasure. I meen, will you stay long enough to let us all three meet you and talk?"

"It is soon time for you and your brothers in arms to go to battle again. That is why I am here. But, yes I hope to see all three of you in a day or two if you can arrange it."

"I can offer you this evening if it suites you. Robert is comming here tonight to train aikido with Urban and me. Perhaps we could meet afterwards."

Det blev bestämt att vi skulle träffas alla fyra klockan halv tio utanför Fysiken om det inte skulle bli så att Mc Connor hann komma in och titta på träningen också.

Resten av eftermiddagen blev synnerligen stressig. Det var så mycket som skulle bestyras. Jag fick ordnat fram all utrustning jag förväntade mig behöva och rusade runt i lägenheten på jakt efter än det ena, än det andra. Robert fick jag tag på per telefon till slut och han skulle skynda sig direkt från jobbet. Urban, som var på praktikplats i Partille, kom hem strax innan det var dags att åka till träningen. Till slut var alla tre samlade för träning på Fysiken och väntade spänt på om Mc Connor skulle komma före eller efter träningen. När klockan var fem i sju bytte vi om och gick upp till C-hallen där vi skulle hålla träningen. Några av medlemmarna i Göteborgs Ki-aikido kom, som vanligt i sista sekunden, och vi körde igång träningen utan Mc Connor.

Strax efter åtta kom Mc Connor in och satte sig för att titta på. Träningen, som hitintills varit lite konstig eftersom varken Urban, Robert eller jag kunnat koncentrera oss riktigt, blev åter fokuserad och den gamle skotten fick se en fartfylld föreställning i aikido.

Lite drygt en halvtimme senare avslutade jag träningen med hänvisning att Robert, Urban och jag fått kärt besök. Ingen av de andra klagade. Svettiga och trötta av den ansträngande träningen pustade de ut och hjälpte till att bära undan mattorna.

En snabb dusch och vi kunde återförenas med den gamle. Glatt var vårt återseende och vi begav oss till en närbelägen pizzeria för att få i oss lite mat och kunna prata ostört. Mc Connor nämnde inget om kommande uppdrag utan ville veta vad som hänt oss sedan sist och hur det gick för oss på skola, arbete, med flickvänner och så vidare. Vi berättade och han lyssnade glatt. När vi till slut lämnade restaurangen och ställde oss för att vänta på bussen började han prata om vikingar. Han frågade vad vi egentligen visste om dem och vi svarade att en del visste vi väl, men mycket mindre än vi önskade. Han nickade och sade sedan: "If you decide to help me this time too, you will soon know more about vikings than you have ever dreamed of. You are needed not far from here, soon, but a long time ago." Det blev tyst en stund och Mc Connor tittade forskande på oss. "We are sworn to help you in the fight against evil. When?", sade jag efter en nästan omärklig nick från både Robert och Urban.

Mc Connor log och svarade: "Two weeks from now. But this mission might take some time and it will most certainly be dangerous."

"So be it", sade Urban. "We will do what we can."

Robert frågade: "You have never before told us anything about where we are going. Why do you talk about vikings this time?"

"Because I had the opportunity and because you will have some time to prepare yourselves. I know that you live together with a woman, have a house and a life that you might not dare to risk." Mc Connor vände sig mot mig. "And you Matthias, will you leave Jeanette without thought?"

"Not without thought, but yes I will go if my brothers go."

"We will", svarade både Robert och Urban.

"Then let's meet again on Saturday, two weeks from now. Prepare yourselves and be ready to leave at short notice."

"Where shall we meet?", undrade Urban.

"I will phone you and let you know on that day", svarade den gamle och räckte fram handen.

"Time for me to go."

Alla tog vi honom i hand och sedan lämnade han oss utan ett ord. Vi stod tysta en stund och såg efter Mc Connor. Vad menade han med att uppdraget kunde ta lång tid och att det säkerligen skulle bli farligt? Varför var han så dämpad när det gällde det här uppdraget? Vad väntade oss om två veckor?

Under de två veckor som följde blev de ordinarie studierna aningen lidande p g a flitigt läsande om vikingatiden. Dessutom ville jag spendera så mycket tid som möjligt med Jeanette. Tiden gick snabbt och det blev dags att åter samlas. Jeanette skulle tursamt iväg på en skridskotävling och blev därför inte sur för att jag inte kom till Borås. Jag hade sagt att jag skulle ut med Robert och Urban på en tur och inte räknade med att kunna komma hem förrän sent på söndagen. I min och Urbans studentlägenhet lämnade jag ett långt förklarande brev till henne och ett till mina föräldrar om jag inte skulle komma tillbaka. Jag förmodar att Robert förklarade sin frånvaro på något liknande sätt. Han kom i alla fall tidigt på lördagsmorgonen till Urbans och min lägenhet i Hjällbo.

Under det att vi väntade på att Mc Connor skulle kontakta oss gick vi igenom den utrustning vi skulle ha med oss. Svärden, som vi haft på de två tidigare tidsresorna, var självfallet med, men även en hel del annat mindre krigiskt. Det var allt från tvättmedel till extra underkläder. Ingen av oss visste ju hur länge vi skulle bli borta och vart vi skulle ta vägen. Med tanke på att Mc Connor pratat om vikingar, fann vi det bäst att ta med våra flytvästar. Dagens flytvästar tar ju inte så stor plats och ger dessutom lite värme även när man inte ligger i det

blå. Resultatet blev att vi alla hade ovanligt mycket packning och innerligt hoppades att vi inte skulle bli tvungna att vandra några längre sträckor. Vi hade dock packat allt så väl som möjligt och trodde att det nog skulle ordna sig ändå. Det var ju trots allt inte några direkt onödiga prylar vi plockat med.

Det var sen eftermiddag när Mc Connor slutligen ringde. Vi fick en vägbeskrivning och ett lycka till. Mycket mer sade den gamle skotten inte och vi hade inget annat att göra än att ge oss av med en gång. Än en gång var vi på färd i min röda lilla Peugeot, som så passande bär namnet Sleipner. Färden tog oss en halvtimme och jag parkerade bilen på den parkeringsplats nära havet, som Mc Connor beskrivit. Vi plockade ur all utrustning och begav oss ner mot klipporna.

Mc Connor hade beskrivit en grotta som skulle finnas bland de karga klipporna. Vi fann den efter viss möda och blev stående utanför.

"Är ni redo, vänner?", undrade jag och sökte mina vapenbröders ögon. Urban nickade och Robert svarade:

"Vi är nog lika redo som du, Matthias, men jag tycker att vi bör svära eden vi en gång svor vid Hadrianus vall."

Det var min tur att nicka till svar och jag följde Urbans och Roberts exempel då de drog sina svärd. Som den gången 1989 sträckte vi de blänkande klingorna mot skyn, spetsarna tätt, nästan vidrörande varandra. Med solen, havet och berget som våra vittnen svor vi att kämpa mot mörkret och onskan: "För ljuset, för allt som är gott och för kärleken."

I tystnaden efter eden hördes endast vågornas kluckande, vindens sus och några måsars skrin. Vi satte tillbaka svärden i baljorna. Utan att yttra några ord gick vi in i grottans mörker.

Långsamt famlande fann vi den inre väggen. Grottan var bara några meter djup och vi undrade om det verkligen var rätt håla. Nog för att det pirrade i magen som det gjort de andra gångerna, men inte så starkt. Det kunde lika gärna vara nervositet. Vi stod där inne en stund, men bestämde oss för att gå ut och leta igenom området en gång till. Vi snubblade ut mot ljuset igen och förstod strax att det varit rätt grotta. Solen som nyss strålat klar en bit ovanför horisonten syntes inte alls framför oss. Ljuset kom istället bakifrån och den klara stjärnan var i uppgående någon gång för länge sedan. Än en gång hade vi passerat genom ett hål i tiden. Vi satte oss utanför grottöppningen och tänkte tyst på det oerhörda vi just varit med om. Historiens vindar var verklig vind från havet och på historisk mark satt vi. Här började äventyret.

Kapitel 2

Vi klättrade upp till den plats där vi en gång i tiden skulle komma att parkera Sleipner. Vi spanade av havet både med och utan kikare och konstaterade att det var tomt på skepp. Efter en kort överläggning bestämde vi oss för att vandra inåt land. Kompassen åkte fram och med en något inaktuell karta påbörjade vi vandringen österut. Den uppgående vårsolen, ty det var vår dit vi kommit, värmdes långsamt upp landskapet. Luften var klar och skön att andas och vårt humör steg för varje steg. Om det ändå kunde vara så här i vår egen tid.

En knapp timma efter det att vi anlant var skogen så hög och välvuxen att vi inte kunde se någon längre sträcka. Robert klättrade då upp i en hög gran för att spana av området. I sydostlig riktning upptäckte han en smal rökstrimma. Med hans arm som riktmedel tog jag ut en ny kompassriktning. Urban gjorde likadant för att vi skulle vara på den säkra sidan. När Robert kommit ner berättade han att han inte trodde det var så långt till det ställe röken kom från. Vi var nu alla mer upprymda och spända än tidigare. Trots att vi försökte gå så tyst och försiktigt som möjligt, ökade vi takten. Strax tvärstannade Urban med upphöjd hand. "Sch, lyssna!"

Vi höll alla andan och lyssnade efter vad han hört. Det var ett rop på hjälp! En ljus stämma hördes stötvis skrika. Utan vidare funderingar på vad vi givit oss in på rusade vi alla tre mot ljudet. Den otympliga packningen var ett hinder, men vi kom snabbt närmare de desperata ropen. Urban, som var van vid otympliga packningar från sin jägartjänst, höll täten och drog sin katana. Ve den som kom i vägen nu.

Nödopen kom dock inte från en av rövare anfallen kvinna utan från en föga simkunnig gosse. I sin iver att fånga gammalgäddan hade han fallit i sjön. Jag fick av mig packningen i ett huj och kastade mig i vattnet. Det var kallt, men jag bottnade och fick tag i den vilt plaskande pojken. Hostande och frustande klamrade han sig fast vid mig när jag mödosamt stegade upp till strandkanten. Robert och Urban befriade mig från bördan och hjälpte mig upp.

När pojken fått låna Urbans jacka och jag själv fått torka av mig någorlunda med en handduk Robert dragit fram ur sin packning tittade jag närmare på den skakande gossen. Han var kanske tio år, hade ljust, nästan linfärgat hår och grå ögon.

"Nu hade du allt tur", sade jag och log åt den lille killen.

Hans svar förvånade oss alla. På en dialekt som kunde vara tagen direkt från någon isländsk vikingafilm svarade han att fisken kommit undan, så mycket tur hade han väl ändå inte haft. Det tog en stund innan någon av oss fattade vad han sa, dels beroende på det ovana språket, dels på att han hackade tänder. När han sagt det en andra gång började vi dock skratta. "Det var mig en hård liten krabat", tyckte Urban.

"Ja, det får man nog säga", sade Robert. "Efter att ha undgått drunkningsdöden grämer han sig över förlorad fiskfångst."

Pojken, som hela tiden tittade på oss frågade plötsligt:

"Är ni viking?"

"Nej, är du?", svarade Urban med ett skratt.

"Nej, men jag skall bli", sade den lille stolt.

Robert nickade åt honom utan att skratta. "Då är det nog bäst du lär dig simma först."

Pojken förstod vad han menade och slog ned blicken.

"Vad heter du?", frågade jag.

Pojken såg upp och svarade helt kort: "Erik"

"Jag heter Matthias", sade jag och räckte fram handen.

Erik såg först frågande på mig, men tog så min hand.

Robert och Urban presenterade sig på samma sätt.

Erik undrade vad vi var för ena och vad vi gjorde på hans fars mark. Robert svarade att vi var bröder och att vi sökte någonstans att bo ett tag fram över.

Erik såg lite misstänksam ut när Robert sade bröder, så Urban fyllde i att vi var vapenbröder, blodsbröder. Det verkade Erik acceptera.

"Bor du här i närheten?", undrade jag.

"Ja, det är inte långt", svarade Erik och reste sig. "Kom!"

Vi följde med Erik till den gård vi tidigare sett röken från. Än en gång hade vi blivit inbjudna av gästfria människor. Vad hans föräldrar skulle säga var dock ännu ovisst, men vi hyste förhoppningen att vi kommit till rätt ställe även denna gång.

Det blev en del uppståndelse när vi kom ut ur skogen med en blöt Erik, klädd i kamouflagejacka. Eriks far, en storvuxen karl med stort, rött skägg skrattade högt när Erik berättade vad som hänt. Han hälsade på oss alla och presenterade sig lustigt nog som Tordfinn, son till Tord och Sigrid den fagra. Han tackade oss för att vi räddat hans son och bjöd oss in i den större av de fyra byggnader som stod placerade i en fyrkant. Eriks mor, Asgerd, bannade sin son för att han gått ensam till sjön. Han borde ha tagit med sig Halte. Hon tystnade dock när hon såg hur blöta både Erik och jag var och bad Tordfinn tända i bastun.

Jag skall inte närmare gå in på hur vi med vår moderna svenska klarade oss språkligt. Det var dock mycket lättare än att lära sig det språk kelterna talade. Det gällde bara att skärpa sig och själv försöka tala långsamt och tydligt. Själv fick jag min första lektion i bastun tillsammans med den nu pratglade och nyfikne Erik. Värmen hjälpte även mig att få igång pratet och när jag med en spann ljummet vatten, som för mig verkade iskallt, sköljde svetten av mig visste jag en del om gården.

Gården Hravnborg sköttes av dess ägare Tordfinn med hjälp av familjen och nio trälarna. Erik var minsann stor nog att hjälpa pappa, till skillnad från lillebror Tore, som bara var tre år. Storasyter Helga, som var sexton år, hjälpte mest mamma och drömde om Alrik på Hedviggården. Alrik var aderton och Erik såg nog upp till honom, men ville inte erkänna det för mig. Mamma Asgerd skötte om det mesta inom huset och styrde över allt arbete när Tordfinn var på resor. Tordfinn hade varit både i Gårdarrike och seglat hela vägen till England. På långa resor hade även Tordfinns far Tord varit. Erik berättade att när Tordfinn varit femton år hade hans mor Sigrid den fagra dött i barnsäng och Tord hade då lämnat sin gård och givit sig ut i världen. Tordfinn hade trots sin ringa ålder fått ta hand om gården med hjälp av en morbroder, som senare dött i viking. Tord hade kommit tillbaka och bodde nu på sin sons gård utan att göra några krav på att få den tillbaka.

De vuxna trälarna på gården hade Tordfinn köpt på resan hem från Gårdarrike. Det var tre män, två kvinnor och fyra barn. Trälbarnen hade alla fötts på gården och den äldste av dem, Halte, var Eriks bästa lekkamrat. För Erik var Halte inte någon träl. Stolt förklarade han för mig att han skulle ge Halte fri när han blev tio år. Tordfinn hade nästan lovat Erik det i alla fall. Fast det var mycket hemligt, det måste jag förstå.

Det var ungefär vad Erik berättade för mig därinne i värmen. Själv hade jag berättat att jag tillsammans med Robert och Urban varit lite här och där i världen, men att vi nu letade efter någonstans att bo ett tag framöver. På ett när detsamma hade Robert och Urban sagt till Tordfinn och de hade kommit överens om att vi skulle få bo på gården. Dels av ren gästfrihet, dels för att vi räddat Erik, men även för att Tordfinn behövde hjälp med arbetet på gården. Han tänkte bygga ett hus till eftersom de annars snart skulle bli trångbodda. Tordfinn var

tydlig en man som gärna gav både folk och få utrymme när det gällde boendet. Urban och Robert hade också fått prata mer med Asgerd och Helga. Dessa hade varit måttligt intresserade av färgerna i våra kläder, men desto mer av kvaliteten på tygerna. Mor och dotter var varandra ganska lika, men även om Asgerd inte var en kvinna med ofördelaktigt yttre, så kunde man inte jämföra henne med dottern Helga. Helga var verkligen skön att skåda, med midjelångt ljust hår, stora blå ögon och en hållning passande en valkyria. När jag fick se henne hajade jag till. Tur att jag redan hade en flickvän, om än ett flertal hundra år bort, för denna mö var synnerligen fager att skåda. Efter bastun visste jag ju dessutom att hennes hjärta redan tillhörde Alrik. Det var något jag passade på att berätta för Urban vid första bästa tillfälle. Han var ju den ende av oss som inte var bunden vid någon i framtiden och därför mest sårbar på den fronten i den här tiden.

Hur som helst kom vi att stanna på Hrafnborg. Det tog oss bara några veckor att komma in i språket och själva kunna börja prata "ordentligt". Vi blev snabbt bekanta med familjen och med trälarna. De senare hade tydligen haft ett mycket hårt liv i det som idag kallas Lettland. Ingen av dem hade varit fria utan de var födda trälarna. Skillnaden i sättet att behandla trälarna på Hrafnborg gjorde att de alla verkade trivas med tillvaron där. De hade till och med ett eget hus, där de fick bo och sköta om sig själva. Fast visst var deras arbete hårt, det skall jag inte sticka under stol med. Den hjälp vi kunde erbjuda, eftersom ingen av oss var tillräckligt häändig med Tordfinns mått mätt att göra de svårare sysslorna, blev därför mycket välkommen. Nu blev det mer tid för roligare arbeten åt Röde, Kettils och Rurik, som de tre karlarna kallades. Vi fick hugga ned träd, bära och släpa, gräva upp sten och bära ännu mer. Nog var det nyttigt arbete, men ibland undrade vi hur det kom sig att vi alla var så fumliga när det gällde skicklighet i sniderier och annat. Här var Tordfinn en riktig mästare. Han hanterade yxa och kniv som en konstnär hanterar sin pensel. Ur en knotig gren kunde han som i ett trollslag skapa en sked eller någon del till den i huset väggfasta vävstolen. Brädorna till det nya huset gjorde han också, men här var det mest de tre trälarna som fick göra jobbet.

På dagarna blev det alltså en hel del arbete. Under kvällarna, som blev allt längre och ljusare, blev det en hel del historier vid elden. Tord, som inte kunde hjälpa till så mycket med de större sysslorna, hade här sin självklara plats. Han berättade om sina resor, men även om asar, hjältar och monster i mytologin. Familjen, som till skillnad från grannen Tjurleif, fortfarande höll sig med de gamla gudarna hade en rätt fri syn på det här med religion. De var dock mycket tillfredställda av att vi tre nykomlingar alla bar torshammaren. Ett tecken på styrka och fasthet, sade Tord ofta.

Det var också Tord som upptäckte att jag kunde hjälpa honom med Eriks utbildning nu när han själv började se dåligt. Jag råkade läsa högt åt honom en gång när han inte såg vad Erik ristat i sanden på sin skrivtavla. Jag blev plötsligt upphöjd till en lärd person av den gamle mannen. Tord hade på sina resor haft stor nytta av att kunna läsa och skriva. Han hade kommit i kontakt med de romerska bokstäverna och försökte nu lära Erik både runorna och det romerska alfabetet. Till sin hjälp hade Tord bl a en bok han själv skrivit under årens lopp som resande. I den hade han samlat tankar och vetskap om runorna, både de gamla och nya, deras betydelse och makt. I bokens senare delar hade han kommit in på de nya bokstäverna, som han själv trodde skulle komma att få allt större betydelse. Med vetskapen om min egen tids skrivsätt i bakfickan kunde jag själv inte annat än hålla med honom om denna åsikt.

För att Erik skulle få lite motivation föreslog jag att även Halte skulle få lära sig skriva. Först lät Tord mig veta att Halte var en träl och att han inte hade någon nytta av att kunna läsa. Senare pratade han dock med Tordfinn och det blev bestämt att Halte skulle lära sig

skrivkonsten han med. Att Erik redan i smyg lärt Halte grunderna förenklade arbetet för mig och alla var nöjda.

Tiden gick och visst lärde vi oss alla en hel del om livet, men vad vår uppgift egentligen kunde tänkas vara förblev en gåta. När Tordfinn började tala om att ge sig ut på en handelsresa trodde vi alla att nu var det nog dags, men Tordfinn ville inte ha oss med. Istället hoppades han att vi skulle stanna och hjälpa Asgerd ta hand om gården. Det var vid den här tiden, i början av sommaren, som vi blev bekanta med vem grannen Tjurleif var.

Det var kväll och vi åt middag efter en dags hårt arbete. Trälarna var inne hos sig och vi andra satt i storhuset vid det långa träbordet. Tordfinn pratade om vad han hoppades att vi skulle kunna göra under det att han var borta. Det nya huset var ännu inte klart, men det fanns fler sysslor nu. Mitt i en mening blev han avbruten av att en av de två hundarna började morra och nästan omedelbart begynte den andra skälla. Strax därpå bultade någon på dörren. Tord som satt närmast reste sig och gick för att öppna. Han fick upp dörren och bjöd de som stod utanför att komma in. Hukande för att komma in klev Tjurleif efterföljd av tre man in. Han rätade på sig och besvarade Tords hälsning med en lätt nick.

Två av de tre männen som följt med stod på var sin sida om Tjurleif som om de vore livvakter. Vi fick senare reda på att det var precis vad de var. De kallades Store och Brede av sin husbonde och såg ut att vara våldsamma kämpar. Den tredje var en man av smärre mått, men klädd annorlunda. Det var Olof, en prästvigd dansk från början om jag förstod saken rätt. Han höll sig i bakgrunden, men verkade som om han själv tyckte sig vara väldigt viktig.

"Vad förärar oss ditt besök!", undrade Tordfinn och reste på sig. Hans ton var aningen kärv, men det var knappt märkbart.

"Jag kommer för att kräva hjälp till ett kyrkbygge", svarade Tjurleif och stirrade på oss. Det syntes tydligt hur förvånad han var att se tre främlingar. Innan Tordfinn hann svara fortsatte Tjurleif: "Låter du trälarna äta tillsammans med dig nu?"

"De här männen är inga trälarna", svarade Tordfinn kort. "De hjälper mig på gården av egen fri vilja. Och beträffande din kyrka, så får du gå annanstans för att få hjälp till den. Jag har hört att du tänkt bygga den intill Rödes grav. Det vore föga passande om jag gav mitt bistånd i att bygga en kristen kyrka intill graven för den som givit sitt liv i kampen mot vite krist."

"Är det så det låter", svarade Tjurleif och hans blick fastnade på Helga. Jag såg hur hans blick förändrades och en lustig känsla av onda aningar grep mig.

"Från den här gården får du ingen hjälp", sade Tordfinn.

Tjurleif tog inte ögonen från Helga, men svarade: "I så fall har vi inte här mer att göra." Han log ett skevt leende åt Helga, som förargat tittade bort. "Men jag kommer tillbaka i annat ärende." Han tecknade åt sina livvakter att gå ut och prästen försvann först. "Jag kommer tillbaka", sade Tjurleif än en gång innan även han försvann ut.

Tord stängde dörren och kom muttrande tillbaka till bordet.

Det var tyst en stund varpå Tord bröt tystnaden. "Det är synd och skam att du skall ge dig av på färd nu Tordfinn. Den där Tjurleif är inte att leka med."

Tordfinn nickade och svarade: "Jag vet och det gör mig orolig." Så vände han sig till oss.

"Som ni ser finns det orsak till att jag gärna ser att ni stannar här på gården. Med en granne som Tjurleif kan man aldrig känna sig riktigt säker."

Vi nickade instämmande.

"Ni har bott och arbetat här i snart tre månader. Jag har aldrig ställt några krav eller bett er om något särskilt, det har heller aldrig behövts. Nu vill jag dock be er om en sak. "Vakta min familj och min gård då jag är borta. Ni kommer att bli väl lönade om ni gör mig denna tjänst."

"Vi stannar", svarade Robert. "Ditt förtroende hedrar oss."

Urban och jag instämde.

Tordfinn och Asgerd log lättat och Tord frågade: "När ni kom bar ni svärd som inför en strid, men sedan dess har jag inte sett era vapen. Duger de om det skulle komma till strid?"

Det var vår tur att le. "De duger", svarade jag. "Hys ingen fruktan för det."

"Jag har aldrig sett klingorna på era svärd", sade Tord.

"Ett svärd mår bäst av att inte smaka blod för ofta", svarade jag skämtsamt.

Tord nickade instämmande. "Det är sant, men att se på dem skadar väl ingen."

Robert skrattade till. "Vill du så gärna se klingan, visar jag den gärna." Han hämtade sin katana och löste knuten som låste svärdet i baljan.

"Visa honom hur man drar svärdet", uppmanade jag Robert och visade upp ett tjockt ben jag suttit och gnagt på. Robert förstod vad jag tänkte och ställde sig i rätt position.

Jag kastade benet i en vid båge framför honom. Klingan gled näst intill ljudlöst ur baljan och den rakbladsvassa eggen mötte det flygande benstycket. Det delade benet föll till golvet och de båda hundarna tog hand om bitarna.

"Det biter bra, inte sant?", frågade Urban den gamle vid hans sida.

Tord bara satt och gapade. Han såg så totalt överrumplad ut att vi alla började skratta.

Tordfinn skrattade högst och bankade nävarna i bordet. När han sansat sig och torkat tårarna sade han: "Nu vågar jag åka utan oro för de mina. Kan ni få Tord att gapa som en fåne lär väl inte Tjurleif ha något att komma med."

Robert torkade av sin katana och satte tillbaka den i baljan. Lugnet var återställt och aptiten, som lämnat oss när Tjurleif stått och stirrat, kom tillbaka.

Kapitel 3

En vecka senare tog Tordfinn adjö av alla på gården och begav sig med sin frände Kjalar från Hedviggården. Hans son Alrik var också med. Det skulle bli hans första resa utomlands. Nu tog han väl vara på tillfället att träffa Helga. De höll sig länge för sig själva och när Tordfinn, Kjalar och Alrik begav sig av grät Helga bittra tårar över att de skulle vara från varandra så länge.

Robert, Urban och jag fortsatte med husbygget. De tre trälarna gjorde nog det tyngsta jobbet, men vi försökte ta del av så mycket som möjligt. Trälarna eller ej, de var våra arbetskamrater och vi var ett lag så att säga. Asgerd var den som bestämde och det var till henne vi gick om tvekan uppstod i hur något skulle göras. Det mesta klarade vi dock. Våra tre medhjälpare var duktiga och kunde sitt jobb.

Fyra dagar efter det att Tordfinn givit sig av på sin affärsresa kom Tjurleif tillbaka. Vi stod uppe på taket till nybygget och band fast slanor och såg honom komma med sina båda livvakter. Prästen var inte med den här gången. För att det inte skulle verka alltför misstänkt tog sig bara Urban ner till marken. Asgerd stod ute på gården med Helga och de två trälkvinnorna. De hade ställt ut de lösa möblerna och städade ur storstugan ordentligt. Brede och Store stannade en bit från kvinnorna, men Tjurleif gick ändå fram. Han hälsade på Asgerd och log inställsamt mot Helga. Snart hade Asgerd fått reda på orsaken till Tjurleifs besök och han fick tydligen svar på tal. Först stod hon tyst och bara tittade på honom, sedan sade hon åt honom att fara och flyga från hennes mark kvickare än blixten. Robert och jag fick bråttom att komma ner. Vi hade aldrig sett Asgerd arg och fruktade att vi skulle få hoppa emellan. Tjurleif såg oss komma skyndande. Han spottade på marken framför Asgerds fötter och gav sig skyndsamt till sina livvakter. Erik sprang efter Tjurleif och kastade hästlort på hans rygg. Nu blev Tjurleif högröd i ansiktet och ställde sig att vråla och gorma de värsta olycksbådande förbannelser man kan tänka sig över Erik. Erik räckte ut tungan och brydde sig inte om Tjurleifs svordomar. Asgerd, som snabbt lugnat ner sig, drog tillbaka Erik och skickade honom in i stugan.

Tjurleif försvann med Brede och Store i släpet.

Helga stod blek i ansiktet och tittade efter Tjurleif. Med tänderna hårt sammanbitna gick hon in i storstugan efter Erik.

Asgerd berättade för oss att Tjurleif kommit för be om Helgas hand. Hon hade nekat och svarat att Helga redan var trolovad. Tjurleif hade då blivit sur och hotat med att ta henne med våld om så skulle krävas.

"Vem tror han att han är?", utbrast hon.

Det var tydligt att hon blivit orolig och oroliga blev vi.

Något illavarslande hände emellertid inte under de kommande dagarna. Till en början hade vi turats om att hålla vakt, men snart återföll vi i trygghetens varma låt-gå-anda. Halte fyllde tio år och Erik proklamerade att han från och med nu var en fri man och som tecken på det gav han honom sin blå mantel och sitt gamla träsvärd. Vi fick vara vittnen eftersom Tordfinn inte var närvarande och kunde bekräfta Eriks beslut. Asgerd motsade sig inte det hela och Erik skulle inte längre kunna bli retad för att leka med en träl av andra jämnåriga.

Halte var så lycklig att han nästan grät och manteln bar han med stolthet. Svärdet redo till strid i handen. Som på ett tecken rusade Erik, med nytt svärd och en röd mantel över axlarna, och Halte med ett glädjetjut ut i sommarvärmen. Jagandes varandra som rävungar eller vargar sprang de två vännerna ut mot skogen där de byggt en koja.

Urban, Robert och jag tittade leende efter dem och mindes vår egen barndom med riddarsvärd, sköldar av kartong och pilbågar av rönn. Vi vaknade upp ur våra tankar av att Kettils och Röde ropade åt oss att hjälpa dem få in en ko som smitit. Vardags-bestyr för tre riddare av det runda bordet.

Två veckor senare blev idyllen på vikingagården abrupt avbruten av att en av trälkvinnorna skrikande kom springande till huvudhuset. Jag råkade vara den som kom ut först och sprang henne till mötes. I sitt upprörda tillstånd blandade hon sitt eget modersmål med fornsvenskan och jag lyckades inte få ut mer av vad hon sade än att det var bäst att undersöka saken själv. Jag började springa åt det håll jag sett henne komma från och hon sprang kvidande efter. Det tog inte många sekunder för mig att nå fram till det som orsakat hennes vånda. Inte alls långt från Erik och Haltes koja upptäckte jag två rödfjädrade pilar. Likt två röda blommor avvek de från den gröna bakgrunden. Jag rusade fram och upptäckte till min förfäran att pilarna satt fast i en liggande pojkkropp. Halte, den glade och klipske gossen, låg med ansiktet i jorden, genomborrad av två pilar. Blodet runt kroppen hade redan hunnit stelna och det var ingen tvekan om att pojken var död.

Som slagen av blixten blev jag stående och stirrade på det mördade barnet. Jag sjönk ner på knä under det att mina ögon tårades och förblindade mig. Mina händer vidrörde hans gyllene hår och vred hans huvud åt sidan. Hans ögon var uppspärade som av skräck, men de såg inget längre. Halte skulle aldrig mer läsa högt för mig. Leida, trälkvinnan, stod snyftande och skakande vid min sida. Strax var de andra på gården på plats. Robert undersökte kroppen om det fanns något hopp, men det var lönlöst. Pojken hade varit död alldeles för länge. Kettils, Haltes far, drog ut pilarna och svor tyst på sitt modersmål och knäckte dem. Därpå lyfte han upp sin döde son. Svärdet Halte hållit i handen då pilarna träffat honom bakifrån föll till marken. Robert plockade upp det och lade handen på min axel. Urban, som blivit lika chockad som vi andra, plockade upp de knäckta pilarna. Han tittade på fjädrarna och sade med beslutsam stämma: "Den som gjort detta skall inte komma undan. Det här kräver hämnd."

Robert skakade bedrövat på huvudet och sa: "Tordfinn bad oss skydda de levande, inte hämnas de döda. Nu måste vi se till att ingen djävel kan göra något liknande igen."

Mödosamt reste jag mig upp och strök tårarna från mitt ansikte. Jag var tvungen att svälja flera gånger innan jag fick röst. "Robert har rätt. Vi måste skydda gården. Men ve den som gjort detta nidingsdåd. Det blir vår uppgift att finna Haltes baneman och ställa honom inför rätta." Huden på min kropp knottrade sig och jag frös. Jag visste inte om det var chock eller vrede, men det spelade ingen roll nu. Halte var död och vi var tvungna att försöka hjälpa och skydda de som levde.

Jag orkar inte berätta i detalj hur Halte fick sin sista vila, hur Erik tog farväl av sin bästa vän eller hur Kettils stod vid det flammande likbålet hela natten. Dessa minnen svider allt för svårt i mitt hjärta. Sorgen var tung på gården och alla arbetade med större möda än vanligt. De första dagarna var värst. Vi höll ständigt vakt i ständig fruktan att ett anfall skulle komma.

Sedan Halte fått en gravsten med runor beskrivande honom som en hjälte vilken mött döden med svärdet i hand, började vi bygga ett larmsystem runt hela gården. Fallgropar, torniga stängsel av buskar, linor knutna till skrammelburkar och ett schema för vakthållning ordnades. Det tog några dagar, men när det hela var klart kände vi oss tillräckligt säkra för att försöka ta reda på vem mördaren var.

Självfallet hade vi försökt hitta och följa spåren efter den som skjutit Halte i bakhåll, men spåren var bortsopade. Endast misstankar pekade på vem som var ansvarig och vad motivet kunde varit. Vi trodde alla att den som mördat Halte egentligen tänkt ta livet av Erik, men inte

sett skillnad på pojkarna. Halte hade ju både haft Eriks blå mantel på sig och hans kära träsverd då han blivit dräpt. Den ende vi kunde tänka oss vilja Erik något ont var Tjurleif, men hur skulle vi kunna bevisa det?

Tjurleifs gård var belägen lite mer än tre kilometer bort. Den var större än Tordfinns och där fanns dubbelt så många trälar. Tjurleif hade tidigare varit en hänsynslös viking utomlands, men blivit tillfångatagen i Danmark och där blivit omvänd för att få behålla livet. Nu levde han gott på det han rövat samtidigt som han på underliga vägar fick stöd från kyrkan. Denne mans hem bestämde vi oss för att försöka bevaka. På något sätt kanske Tjurleif skulle avslöja sig och vi skulle få bevis för att han var ansvarig för Haltes död. Vi diskuterade saken vid middagsbordet och Asgerd gav till slut sitt medtycke. Hon ville lika innerligt som vi få fast mördaren och därmed få slut på den oro som vilat över henne sedan Tjurleif kommit och krävt Helgas hand. Erik var förtjust över våra planer och ville självfallet ta del, men här sade både vi, Asgerd och Tord stopp. Erik måste hålla sig hemma och fick inte äventyra sitt liv. Surmulet gick Erik med på att stanna hemma och vi påbörjade vårt spaningschema.

Till att börja med studerade vi gården på håll med kikare och ritade upp en karta. På kartan markerade vi alla tänkbara gömställen och krypin där vi kunde försvinna. Hundar hade Tjurleif inga, kanske var han rädd för dem. Det var vi glada för. Livvakterna hade varken lika bra hörsel eller luktsinne som hundar. Kanske var de inte lika smarta heller, skämtade vi när vi slutligen begav oss hem igen. Vi skulle börja spana redan samma kväll.

Vid middagsbordet gick vi igenom våra planer med Tord och Asgerd. En av oss skulle stanna på gården medan två bevakade Tjurleifs gård. Vi skulle vara där varje kväll tills att vi fick reda på hans skuld eller något annat inträffade. Robert och Urban skulle ta första bevakningen och de gav sig av så fort det börjat skymma lite.

"Du vet vilken signal Du skall använda om någon kommer ut", viskade Robert. Han var helt säker på att Urban visste, men ville ändå försäkra sig om att allt var solklart innan han smög fram till "Fiendens näste", som vi kommit att kalla Tjurleifs gård. Urban nickade tyst och klappade Robert på axeln.

Ytterst långsamt och med alla sinnen på spänn smög Robert fram mot huvudbyggnaden. Buskarna var första delmålet, den stora tunnan nästa och sedan huset självt. Mörkret gjorde snart att Urban inte kunde se honom längre och höra honom kunde han inte. Efter ungefär två minuter hörde han Roberts signal att han var framme, ett diskret muspipande. Med kikaren till ögonen bevakade Urban nu ingången till huset.

Robert tog sig långsamt runt byggnaden för att komma till den vedhög han valt ut som gömställe. Hela tiden kunde han höra röster genom vägen. Det verkade som om de hade det roligt värre där inne. Då han slutligen funnit sig till rätta försökte han höra vad som sades. Det var inte lätt, men det gick om han lutade sig med örat mot väggen strax under det låga vasstaket.

Tjurleif skrävlade om vilken karl han var och vad han skulle göra med Helga när han fick henne på fall. De andra i huset skrattade högt åt något Robert förmodade var ett fysiskt utspel från Tjurleifs sida. Det lät som ett mjödstop föll till golvet och en pall likaså. Plötsligt hörde han Urban signalera; en kattugglas hoande. I samma ögonblick fick han syn på en av livvakterna som kom ut. Han vinglade betänkligt och kom med svajande steg rätt mot Robert. Robert sjönk in i skuggorna och beredde sig på attack. Brede, ty det var han, stannade dock någon meter från Robert och rapade. Stopet ställde han från sig på en stubbe varpå han

drog ner byxorna och började kissa. Helt omedveten om att en potentiell fiende låg bakom den vedhög han riktade strålen mot.

Efter en stunds urinerande drog Brede upp byxorna, tog sitt mjödstop och lunsade tillbaka in i huset. Robert rynkade näsan åt doften av urinen. "Mjödpudding luktar inte bättre än ölpiss", tänkte han och förflyttade sig tillbaka till väggen för att lyssna.

Två timmar senare hade festen tagit slut och skrålandet och skrävlandet hade bytts ut mot dovt snarkande. Robert smög tillbaka till Urban. Båda var de helt färdiga och längtade efter att få gå och lägga sig. Inget som kunde binda Tjurleif vid mordet på Halte hade uppkommit, men Robert var helt säkert på att det måste varit han. Han berättade allt han hört Tjurleif säga och Urban höll med honom om att det tydde på att Tjurleif var dråparen.

Väl hemma hos oss andra berättade Robert allt på nytt och vi satt en bra stund och diskuterade hur Tjurleifs prat om vad han skulle göra med Helga skulle tolkas. Alla trodde vi det värsta och alla var vi fast beslutna om att Tjurleif aldrig skulle få tillfälle att göra det han planerade. Till slut gick vi till sängs. Vi var befriade från vaktjänst resten av natten.

Kapitel 4

Morgonen därpå byggde vi vidare. Arbetet var mindre betungande nu och fungerade som terapi. Kettils, Haltes far, hade inte pratat mycket sedan han son fallit offer för en mördares pilar, men när han snickrade på huset verkade hans sinne inte lika tungt. Arbetet hade samma verkan på oss andra. Vi språkade fritt om hur nöjd Tordfinn skulle bli med bygget.

Någon gång på förmiddagen förstördes arbetsglädjen av ett oväntat besök. Tjurleif kom gående med sina båda livvakter. Robert grep tag i Kettils, som då han sett Tjurleif plockat till sig en yxa. Urban sprang och förvarnade Asgerd. Jag gick Tjurleif till mötes.

"Vad vill du?", frågade jag på några meters håll.

"Vår herre pratar inte med trälar", snäste den av livvakterna som kallades Store.

"Din herre är en uppblåst padda", svarade jag och spände ögonen i Store. "Jag och mina bröder är inte trälar."

Jag såg i ögonvrån hur mina ord påverkade Tjurleif, men han sade ingenting.

Bakom mig hörde jag Asgerd komma gående. Jag vände mig om och fick se henne med svärd i hand. Hon såg magnifik ut, likt en valkyria med ögon fyllda av vrede.

"Käraste Asgerd...", började Tjurleif, men han blev avbruten.

Med en röst kall som is fräste Asgerd: "Försvinn!"

"Jag har kommit för...", försökte han, men då pekade Asgerd svärdsspetsen mot honom och sade än en gång: "Försvinn!"

Tjurleif tog ett steg bakåt och blev snabbt röd i ansiktet. Brede och Store ställde sig hotfullt mellan sin herre och Asgerd.

I det ögonblicket kom Erik ut från huvudbyggnaden och fick syn på Tjurleif. Han rusade omedelbart ner mot oss och ropade "Mördare!" gång på gång. Asgerd vände sig om och stoppade Erik från att flyga på livvakterna. Robert, som också kommit fram, ställde sig så att han skyddade Asgerds rygg. Tjurleif stod helt tyst med öppen mun och bara stirrade på Erik. Livvakterna tittade villrådigt dels på honom dels på Robert. Då Tjurleif återfick sansen tvärvände han och skyndade därifrån, samma väg han kommit.

Erik slet sig från sin moder och sprang in i skogen. För ett ögonblick stod vi alla handfallna utan att veta vad vi skulle göra. Asgerd ropade efter Erik att stanna, men han försvann in i grönskan. Urban och jag sprang efter Erik. Robert drog igen grinden vi byggt och samlade resten av folket vid huvudbyggnaden.

Urban och jag sprang efter Erik till skogskanten, men där var vi tvungna att dela på oss. Erik var helt försvunnen och vi visste inte vart han tagit vägen. Han hade varit med och satt upp larmmineringarna och skulle inte avslöja sig genom att gå på något uppspänt snöre. Vi gick åt var sitt håll, ropande efter pojken. Efter en stunds letande hittade jag några avbrutna kvistar och färska spår efter Eriks språngmarsch. Han var på väg mot Tjurleifs gård! Jag ropade till Urban och började springa åt det håll jag nu visste Erik sprungit. Måtte han inte hinna fram före oss.

Jag hade inte hunnit långt innan jag mötte pojken. Han kom springande från motsatt håll. Då han fick syn på mig stannade han och orden bara strömmade ur honom:

"Jag hörde honom. Han mördade Halte! Det var han som sköt. Den där svartkappan var där på vägen och Tjurleif kom dit. Han sade att han skjutit fel unge!"

"Var det prästen som mördade Halte?"

"Nej, det var Tjurleif! Det var Tjurleif!", Erik ropade och grät vredestårar. Urban kom framspringande till oss. Han hade hört Eriks rop och förstod att det inte längre var någon tvekan om vem som var ansvarig för mordet på Halte.

"Kom, här kan vi inte stå. Tillbaka till gården!", kommenderade han och vi sprang tillbaka genom skogen.

Väl framme möttes vi av en orolig Asgerd. Hon bar fortfarande svärdet, men såg inte alls lika stridslysten ut längre. "Du får inte springa iväg sådär!", bannade hon med ett finger höjt. "Tjurleif är inte att leka med."

"Nej, det är han verkligen inte, men nu vet vi med säkerhet att det var han som dräpte Halte", svarade jag och lade handen på Eriks axel.

Erik tittade upp och berättade för Asgerd vad han sett och hört. Asgerd nickade bekymrat och sade: "Om ändå Tordfinn vore hemma. Han skulle veta vad vi kunde ta oss till."

"Vi kan ta oss an Tjurleif", morrade Urban. "Han skall få stå till svars för sitt brott."

Tord, som kommit oss till mötes då vi gick tillbaka till huset, sade: "Ett nytt dråp leder ingen vart. Det här är något som måste tas upp på tinget."

"Tinget, hur länge är det till nästa gång?", undrade Robert.

"Om fyra dagar skall vi rösta om Tjurleifs kyrkobygge", svarade Tord.

"Då måste vi se till att inget händer här inom de fyra dagarna", sade Robert.

Ett hektiskt arbete sattes igång. Alla larmlinor sågs över, fler fallgropar grävdes, bevakningsposter gjordes i ordning och ett nytt vaktschema ställdes upp. De båda hundarna tränades i att ge skall då de hörde någon komma, vilket de redan var nog så duktiga på. När dagen närmade sig sitt slut var alla samlade i storstugan utom de två trälar som vaktade för ögonblicket. Tord berättade spännande hjältesagor för att gjuta mod i oss. När det blev dags för vaktombyte hade han trollbundet oss alla så till den grad att vi nästan hoppades att Tjurleif skulle försöka sig på ett anfall under natten.

Den känslan försvann efter en stund ute i mörkret.

Inget hände under natten och inte heller under den påföljande dagen. Bevakningen minskade inte för det. Vi uppmanade varandra att ständigt vara på vakt, vilket vi verkligen var. Den enda plats vi vågade slappna av på var inne i storstugan, då man visste att andra tog hand om bevakningen.

Natten kom. Kettils och Robert hade vakt. Jag var eldvakt och de andra sov. När jag nästan somnat två gånger vid elden och skulle till att väcka Urban tyckte jag mig höra ett svagt skramlande. Jag blev omedelbart klarvaken och lyssnade spänt. Strax därpå stoppade Robert in huvudet och viskade "Larm!" varpå han försvann igen. Jag väckte snabbt och tyst alla som sov. Urban hann jag inte röra vid innan han var klarvaken. Det var som om Roberts viskning kastat honom ur sömnen. Kvinnorna och barnen stannade med Tord i inne i huset. Vi andra smet tyst ut till våra poster. Det hela tog högst en minut innan vi alla var ute i nattkylan med vapen i hand. Robert visade varifrån ljudet kommit och vi väntade och lyssnade intensivt efter nya ljud. Efter kanske en kvart skramlade ännu ett larm, men nu längre bort. Det gick ytterligare en kvart, en halvtimme innan nästa skrammel sattes igång. Den här gången helt nära. Kettils som befann sig närmast ljudet kikade över vallen han låg bakom och grep hårt om yxan. Då inget mer hördes reste han sig långsamt upp och smög mot larmlinan. Plötsligt skramlade larmet på nytt och ett brakande av kvistar och steg följde därpå. Hundarna började skälla som besatta. "Nu anfaller de!", tänkte jag och drog mitt svärd. I samma ögonblick hörde jag det hostskällande ljudet från en råbock med panik. Det var inte Tjurleif eller hans hejdukar som trampat igenom vårt larmsystem, det var ett rådjur. Ett ensamt litet rådjur. Vi skrattade lättat och återgick till normal bevakning. Inget mer hände under natten.

Ytterligare två dagar och två nätter förlöpte utan att något hände. Det var dags för tinget. På en gammal kultplats hade man byggt upp en skeppsättning och där skulle domaren och hans närmaste vara. Runt om samlades alla fria män för att kunna göra sina röster hörda. Dit skulle vi nu gå och ställa Tjurleif inför rätta. På tinget fick inga vapen bäras, men på vägen dit bar vi dem synligt för att avskräcka från eventuella överfall. Asgerd, Helga, Tord, Erik och vi tre kom sent till tinget. På det sättet hoppades vi undvika kontakt med Tjurleifs anhang innan tinget väl sattes igång.

Efter att ha lämnat ifrån oss våra vapen till Asgerd och Helga gick vi med Tord och Erik till folksamlingen som undrande tittade på oss. Vi var noga med att vara så långt från Tjurleif som möjligt. På motsatta sidan kunde vi se hur han satt med några av sina män. Jag kände hur jag blev alldeles kall vid åsynen av honom. Huden knottrades och min andning blev ansträngd. Erik tittade hela tiden däråt. Jag anade vilket hat som måste bubbla i hans bröst och förstod hur svårt han måste tycka det var att inte bryta ut i förbannelser och okvädingsord.

Det mumlades och pekades en del från Tjurleifs håll, men domaren, en äldre man vid namn Rörik, tystade alla genom att proklamera att tinget öppnats och gav första ordet till en bonde som vi inte kände. Bonden berättade om den oro han kände inför norrmännens krav på områden och skatter. Rörik kunde lugna honom med att norrmännen inte skulle öka sina krav detta år, det hade man lovat honom. Bonden fortsatte då att berätta om några nyheter han hört från Danmark. Alla verkade mycket intresserade, utom möjligen Tjurleif som bara satt och stirrade på Erik och oss andra.

När den som talat inför församlingen tystnade reste sig Erik plötsligt upp och ropade med hög stämma att han ville ha ordet. Jag såg reaktionen borta hos Tjurleif. Han blev bestört, men visste tydligen inte riktigt vad han skulle göra. Domaren vid tinget tystade det sorl som uppstått och tittade länge på Erik. Han stod i sin tur rak i ryggen och mötte den gamles blick utan trots.

"Nåväl, Erik Tordfinnson, kom fram och säg oss vad du har på hjärtat." Domaren vinkade fram honom. Erik gick med stolta steg fram till den gamle. Han tackade domaren för att ha fått ordet och vände sig mot åhörarna. Han hade tränat varje dag på vad han skulle säga och höjde nu sin unga klara stämma.

"För två veckor sedan begicks ett fruktansvärt brott på vår gård. Halte, som tidigare varit träl hos oss, dräptes i bakhåll med två pilar. Först för några dagar sedan kom sanningen fram vem som dräpt honom." Erik vände sig nu mot Tjurleif och sträckte ut armen mot honom. "Halte, som var min bästa vän, dräptes av Tjurleif Ulderson. Jag begär att tinget dömer honom till döden!" Med hatfylld blick pekade Erik rakt på Tjurleif, som blossande röd i ansiktet ställt sig upp.

"Vad ända in i Nifelheim står du och påstår din trollunge!" Tjurleif viftade med armarna och det såg ut som om han tuggade fradga, så vred var han. "Varför skulle jag ha ihjäl en värdelös trälunge?"

"Halte var ingen träl, din mördare!", vrålade Erik tillbaka. "Han var en fri man och min blodsbroder och du dräpte honom!"

Tjurleif såg ut att vilja rusa fram och döda Erik, men blev kvar och bara stirrade med blodsprängda ögon på pojken. Jag hade också ställt mig upp och vid min sida stod nu också Tord, Robert och Urban.

Nu grep domaren in: "Det är allvarliga anklagelser du kommer med Erik. Har du bevis för att Tjurleif stod bakom dråpet?"

Erik vände sig mot domaren och svarade: "För fyra dagar sedan hörde jag Tjurleif beklaga sig för sin eländige präst att de dräpt fel unge på Hravnborg. Halte hade min mantel på sig och bar mitt gamla svärd. Vi tror att det var mig han egentligen ville dräpa."

"Nu får det vara nog med tokigheter!", vrålade Tjurleif. "Inte kan ni tro vad en snorunge hittar på."

Domaren ignorerade Tjurleifs inlägg och såg stint på Erik.

"Jag tvivlar inte på att du talar sanning Erik, men var du ensam när du hörde bekännelsen?"

Erik böjde sitt huvud och nickade. "De tre krigarna på min gård trodde att det var Tjurleif, men det var bara jag som hörde honom ."

"Vilka är dessa tre krigare du omtalar?"

Erik vände sig om och tittade frågande mot oss.

"Vi är de tre han talar om", svarade Robert och satte händerna i sidan.

"Hörde ni det Erik hörde?", frågade domaren efter en kort tystnad.

"Tyvärr inte, men Erik berättade det omedelbart för oss", svarade jag. "Vi vet att Erik talar sanning."

Domaren nickade och sade sedan med sorgsen stämma: "Då kan vi inte döma Tjurleif för dråpet. Enbart Eriks vittnesmål räcker inte."

Tjurleif började skratta och slog sig för knäna. "Trodde du verkligen att de skulle lyssna på dig? Spring hem till lilla mor där du hör hemma!"

"Om inte tinget kan fälla dig, så skall jag göra det!", ropade Erik tillbaka. "Jag utmanar dig till tvekamp!"

"Den utmaningen antar jag gärna", skrattade Tjurleif. "I holmgång skall vi se ifall du är karl."

Jag såg vart det hela bar hän och frågade med hög stämma domaren om det gick an att jag kunde ta Eriks plats eftersom Erik ännu inte var myndig.

Domaren sade att det inte fanns något hinder för det.

Nu slutade Tjurleif att skratta och vrålade att om han skulle gå holmgång med mig, fick allt mina bröder först visa vad de kunde i tvekamp mot hans livvakter.

Varken Robert eller Urban lät sig skrämmas. Vi hade blivit indragna i våldet och nu fanns ingen återvändo. Urban svarade på Tjurleifs hot. "Dina frillor till kämpar skall vi lägga på marken. Du kommer inte undan nu Tjurleif!"

Domaren äskade tystnad, men fick den först efter en bra stund.

"Här på tinget får inget blod spillas, men bestäm tid och plats, så skall jag se till att allt sker på rätt sätt!"

"Imorgon på den lilla ön intill stranden", sade jag och pekade.

"Så får det bli", svarade Tjurleif kort, spottade och lämnade tinget med sina livvakter. Prästen som hade en präktig blåtira försvann med Tjurleif. Det skulle inte bli något beslut om kyrkobygge idag.

Vi stannade kvar för att prata med domaren och få råd om vad som gällde för holmgång. Domaren berättade att det var fråga om kamp på liv och död, men att den som gav sig eller lämnade ön skulle skonas och den andre utses som segrare. Oftast fick den som blev utmanad välja vapen, men det var inte alltid så. Andra regler fanns inte. Rörik bad att få veta alla omständigheter kring Haltes död och vad som hänt före och efter tragedin. Tillsammans med Erik berättade vi om Tjurleifs begäran om Helgas hand så fort Tordfinn farit iväg. Vi berättade om förbannelserna och om det vi hört och sett på Tjurleifs gård. Erik fick berätta hur han fått bekräftelse för våra misstankar och hur Tjurleif slagit ned prästen. Domaren lyssnade och sade sedan att han hoppades att morgondagens holmgång skulle skipa rättvisa.

Kapitel 5

Då vi senare begett oss hem drog Urban, Robert och jag oss undan för att förbereda oss inför morgondagens strid. Vi satt länge och diskuterade om vad som skulle kunna hända och vad vi i så fall skulle göra. Det blev bestämt att Urban som är den av oss som tränat mest på strid man mot man skulle gå första rondan. Vi passade på att träna någon timma innan vi åter satte oss för att diskutera och förbereda oss mentalt inför den kommande striden.

Asgerd kom med mat åt oss och Tord kom för att lyssna och ge råd, men annars lämnades vi ifred. Det verkade som om alla insåg att vi borde lämnas ifred och att vi behövde lugnet.

Vi avslutade kvällen med att sitta en stund i tyst meditation varpå vi gick till sängs. Trälarna skulle ta hand om bevakningen under natten.

Då solen väckt liv i fåglarna gick vi upp styrkta av en god natts sömn och åt frukost ute. Det var mycket vackert väder och det såg ut att kunna bli en dag lämplig för picknick. Då vi ätit satte vi oss var för sig för att meditera en stund. Senare, efter toalettbestyr och lätt uppvärmning i form av skuggboxning och *kiexercise*, begav vi oss tillsammans med Erik för att möta Tjurleif och hans livvakter i holmgång.

När vi kom till den utpekade platsen var Tjurleif redan där. Med sig hade han ett manstarkt följe och själv var han rustad till strid. Hans båda livvakter, Store och Brede, såg ut som om de redan försökte uppbringa bärsärkaraseri. Domare Rörik, med två man, följde oss ner mot stranden. Han skulle övervaka så att allt gick rätt till. Rörik ville även försäkra sig om att Erik inte blev indragen i stridigheterna, oavsett vilken sida som vann. Tjurleif var tydligen känd för sin svekfullhet.

"Hur vill ni kämpa?", ropade Tjurleif redan på håll.

"Utan vapen", svarade Robert.

"Ja, obeväpnade vill vi ta oss an dina frillor", ropade Urban och drog av sig jackan. "Ta adjö av dina två älsklingar, du kanske inte vill se dem sedan!", smädade han vidare. Iklädd sina gamla 59:an byxor och grönskjorta med uppkavlade ärmar ämnade Urban kämpa som förste man.

"Ha, den lille tar jag lätt!", utbrast den bredare av livvakterna och slog sig för bröstet.

De gick båda ut på den lilla halvön. Reglerna var enkla, den som flydde holmen eller blev liggande därpå hade förlorat.

Urban slogs plötsligt av tanken på hur lik denna holmgång var det Jan Guillou kallat "rutan" i sin bok Ondskan. Han passade på att smäda sin motståndare ytterligare: "Du skall vara glad om du kommer att kunna krypa härifrån när jag är klar med dig." Han tittade på honom och tillade: "Fetbubbla." Urban ställde sig bredbent några meter från den skäggige kämpen.

Brede såg till en början bara förvånad ut, men sedan syntes det att han ilsknade till. Istället för att ge muntligt svar på tal anföll han likt en ilsken tjur. Med de ramliknande armarna utsträckta framför sig som till en björnkram rusade han mot den retsamme fienden. Urban lät honom komma, men slog ett snabbt slag mot livvaktens blottade solar plexus. Brede lät sig inte nämnvärt bekomma. Slaget hade antingen varit för löst eller missat sitt mål. Urban var dock inte försvarslös när den andre fick tag på honom. Med en höftmara slungade han busen till den hårda marken och tog sedan ett par steg från honom. Brede kom snabbt på fötter och frustade ursinnigt likt en tjur. Han bytte taktik och gick långsamt mot Urban med händerna knutna. Med överraskande snabbhet slog han en serie slag och Urban tvingades backa ett par

steg. Plötsligt sparkade Brede upp med höger ben och lyckades träffa Urban i magen. Tack vare idog träning med bl a Christian Bucheri i Borås Karateklubb gjorde en spark mot magen ingen skada, men Urban hade låtit sig överraskas och det gjorde honom arg. Han backade igen och Brede skrattade högt. "Springer du redan?"

"Än har du inte sett mig springa", morrade Urban till svar och kastade sig fram. Brede slog mot honom men missade. Urban missade dock inte när han nu kommit bjässen inpå livet. Ursinnigt slog han slag på slag mot Bredes huvud och överkropp. I ett försök att skydda ansiktet lämnade den skäggige livvakten en lucka. Med all kraft han kunde uppbringa slog Urban mot kämpens sida. Minst två av de nedersta revbenen knäcktes och Brede tog sig jämrande för sidan. Trots det försökte han ändå att skalla Urban. Försöket lyckades inte. Istället fick Brede näsan knäckt av ett krokslag. Blodet bokstavligt talat sprutade ut på hällen och 'självsäkre kämpen' föll till marken.

"Försvinn!", sade Urban kort. "Försvinn, så jag slipper se ditt fula tryne!"

Kvidande tog sig Brede tillbaka till fastlandet. Urban i sin tur vände sig mot Tjurleif och sträckte demonstrativt upp båda armar i luften för att tydligt visa vem som segrat. Till synes lugnt gick han bort till oss andra.

"Då var det min tur", sade Robert, tog av sig jackan och lämnade över den till Erik. Borta vid Tjurleif mumlades och viskades det en hel del och jag tyckte mig se att Tjurleif räckte sin andra livvakt något.

"Passa dig Robert! Han kanske har med sig ett vapen."

Robert såg lugnt på mig och svarade: "Så dum hoppas jag att han inte är, men jag skall vara på min vakt." Så gick han ut på holmen och inväntade sin motståndare. Store, som var lika lång som jag, men betydligt mer muskulös, vände Tjurleif ryggen och småsprang ut efter Robert.

Robert bugade helt lätt mot Store och frågade: "Kan du falla?"

"Faller gör du och inte jag. Låt oss börja", svarade livvakten och räckte fram handen som till ett handslag. Robert räckte fram handen och insåg samtidigt sitt misstag. Store klämde åt hans hand hårdare än någon gjort tidigare. Robert försökte klämma tillbaka, men insåg snabbt att det inte var någon idé. Istället tog han tag med andra handen och vred Stores hand i en otrevlig vinkel. Stores leende slätades ut och han slog mot Roberts ansikte. Robert släppte sitt grep och retirerade. Store följde efter och försökte gripa tag i Roberts axel. Robert svarade omedelbart med att göra en *ikkyo*, den första tekniken i aikido. Ovan vid ett sådant armlås föll Store pladask på ansiktet. Robert retirerade på nytt och gav livvakten tid att komma upp. "Du faller inget vidare", sade Robert och gäspade demonstrativt.

Store blixtrade till och slog efter Robert, som enkelt klev åt sidan och undvek slagen. För varje miss blev Store allt argare. Till slut kastade han sig med ett vrål mot den svårträffade motståndaren för att få tag på honom. Robert lät honom komma, men fångade in hans armar samtidigt som han flyttade sig och tvingade därmed Store till ett otrevligt högt fall med *jujinage*. Han släppte dock skurkens armar innan armlåset skulle orsaka alltför stor skada.

"Du får träna mer på att falla. Det ser ju ut som om du slår dig, Store."

Store, som tillfälligt tappat andan svarade inte utan tog sig mödosamt upp på fötter. Urban och jag såg hur han i samma rörelse drog fram en kniv han haft dold vid ena benlindan. Vi skrek ut en varning, men det hade varit för sent. Robert hade dock också sett kniven och då Store stötte den mot hans mage hann Robert flytta höften tillräckligt för att kniven skulle missa sitt mål. I samma rörelse fattade Robert Stores knivhand och utförde en rent brutal *kotegaeshi*. Med ett vrål av smärta föll Store åter på rygg. Kniven föll ur hans hand samtidigt som Robert vände honom till magliggande och bröt hans arm ur led. Store kved och försökte komma upp. Robert släppte honom, snappade upp kniven och kastade ut den i havet. Store hade fått nog och haltade hulkande in till fastlandet.

Robert visade Tjurleif samma segergest som Urban gjort. Tjurleif var högröd i ansiktet och tuggade frenetiskt. Robert kom tillbaka till oss andra.
"Falla kunde han inte, men föll gjorde han ändå", sade Robert och drog på sig jackan med en suck.

Tjurleif hade börjat vråla som besatt och skakade sköld och svärd. Han sprang ut på halvön och började banka på skölden med svärdsfästet.

"Det verkar vara min tur", sade jag och suckade. Jag hade aldrig kämpat mot någon bärsärk tidigare och kände mig lite tveksam inför kampen.

"Glöm inte vem du kämpar för", uppmanade Urban mig. "Ge den fan vad han tål!"

Robert klappade mig på axeln och sade: "Släpp honom inte inpå dig. Ta inga chanser utan visa honom snabbt vad stålet i din katana kan göra. Hans vrålande och fäktande gör honom obalanserad."

Jag log åt mina vänners uppmuntringsförsök och tog ett djupt andetag. Med ett stridsrop som skulle fått Toshiro Mifune att lyfta på ögonbrynen drog jag mitt svärd och sprang jag ned mot Tjurleif.

Väl ute på holmen saktade jag ner och stannade några meter från Tjurleif. Han hade slutat banka på skölden nu och bara blåstirrade på mig. "Var är din sköld?", frågade Tjurleif.

"Jag behöver ingen sköld", svarade jag och lyfte svärdet så att det pekade Tjurleif i ansiktet. Jag kände hur mitt hjärta bultade, men lät inte rösten svikta. "Med tvenne pilar dräpte du Halte. För att hämnas honom behöver jag bara detta svärd."

Tjurleif fnös bara åt mina ord och gick sedan till attack.

Med skölden lyft framför sig rusade han fram och då han var inom räckhåll högg han efter mig med svärdet. Jag lät honom komma och flyttade mig i sista ögonblicket. Tjurleifs hugg missade och svärdet slog i marken.

Trots den grova missen hade Tjurleif inte lämnat någon öppning i sitt försvar, så jag drog mig från honom så att jag fick solen i ryggen.

Tjurleif kisade mot mig och muttrade något jag inte uppfattade. På nytt gick han till attack, men den här gången höll han skölden lägre, så jag såg tydligt hur han skulle komma att hugga. Istället för att flytta mig bort från honom mötte jag upp hans svärdshugg med min katana. Jag högg kraftfullt och bestämt mot nedre delen av klingan. Tjurleifs svärd kapades likt en gren och klingan föll till marken.

Ett kort ögonblick trodde jag att Tjurleifs ögon skulle tränga ur hans skalle. Han stirrade på stumpen han nu höll i, på den avkapade klingan och på mig. Efter mitt hugg hade jag retirerat ett par steg och såg avvaktande på den ilskne kämpe.

"Ger du dig och erkänner ditt brott?", frågade jag.

Tjurleif bara kastade vad som var kvar av svärdet mot mig och drog fram sin yxa.

Det var dags för mig att gripa initiativet. Med ett *kiai* kastade jag mig fram och högg av den översta biten på Tjurleifs sköld. Till synes lätt chockad backade han några steg. Med svärdet framför mig gick jag mot honom. Tjurleif svarade med att lyfta yxan. Utan att jag egentligen visste vad jag gjorde gav jag honom en liten öppning genom att flytta svärdet aningen åt sidan. Tjurleif såg öppningen och avancerade snabbt som en orm. Jag var dock snabbare och med en liten handrörelse klippte jag av Tjurleifs lillfinger med spetsen på min katana.

Med ett vrål av smärta släppte Tjurleif sitt vapen och föll på knä. Med den oskadade handen höll han om den blödande fingerstumpen. Jag riktade spetsen av min katana mot hans huvud och frågade på nytt: "Ger du dig och erkänner ditt brott?"

Tjurleif såg ut att nicka.

"Rörrik! Tjurleif har erkänt att han dräpte Halte", ropade jag upp mot de andra.

Rörik lyfte handen till svar och kom gående ner mot holmen tillsammans med sina följeslagare.

Jag tog fram en näsduk ur fickan och torkade av mitt svärd. Efter att ha kontrollerat att inget blod fanns kvar på klingan satte jag tillbaka svärdet i dess skida. Näsduken kastade jag till Tjurleif, som kvidande vaggade fram och tillbaka där han satt. "Om du skyndar dig hem kanske någon kan se fast fingret åt dig", föreslog jag, men Tjurleif tycktes inte höra.

Rörik kom fram till oss. "Du har segrat i ärlig strid Matthias liksom dina fränder Urban och Robert." Så vände han sig mot Tjurleif. "Dig dömer jag att betala full mansbot till Erik och hans far för dråpet på Halte. Du får tre dagar på dig. Om så inte sker skall både gård och mark tillfalla Eriks far."

Rörik klappade mig på axeln och sade: "Tack för att ni kämpade för Eriks skull. Jag tar över nu. Ni kan bege er hem."

Jag nickade och gick upp till mina vänner.

Robert och Urban nickade tyst leende åt mig då jag kom upp till dem. Erik däremot hoppade upp och ned av glädje. Tillsammans började vi gå den långa vägen hem till Hravnborg.

Kapitel 6

Väl tillbaka på Hravnborg togs vi emot som hjältar och Asgerd ställde till en fest. Alla på gården fick vara med och de som drack mjöd fick dricka så mycket de ville. Efter all den goda maten och efter att ett flertal gånger berättat och fått berättat förloppet vid holmgången drog jag mig undan tillsammans med Haltes far. Han hade inte druckit något mjöd trots att han annars gärna gjorde det. Inte verkade han heller särskilt glad trots att hans sons mördare nu skulle få sona sitt brott. Jag frågade honom varför och efter en stund svarade Kettils: "Halte var mitt enda barn. Det enda jag hade kvar efter hans mor. Tjurleif tog honom orätt ifrån mig och det enda han miste var en bit av sitt ena lillfinger och lite guld. Jag får det inte att gå ihop." Kettils tystnade och tittade ut i mörkret. Efter en stund fortsatte han: "Om inte Asgerd och Tordfinn varit så goda människor skulle jag givit mig av för att dräpa den där ormen." Jag lade ena handen på hans axel axlar och sade: "Jag har varken berövats barn eller föräldrar och jag kan inte med rätt säga att jag vet hur du känner dig, men jag tror mig förstå. Halte var min elev, om än bara för en kort tid, och jag tyckte mycket om honom. Sedan den dagen har jag bara haft en önskan och det var att få döda den som dräpte Halte. Idag kunde jag göra det, men ändå så avstod jag. Varför?"

Kettils tittade upp och då det gick upp för honom att jag frågade honom svarade han: "Kanske för att du inte hatade honom tillräckligt."

Jag skakade vemodigt på huvudet och svarade: "Nej, jag hatade honom mer än nog."

Kettils såg mig i ögonen och lade sin hand på min axel. "Jag vet varför du inte dräpte honom. Du är här för att ge, inte för att ta. Den stora modern säger att det är så vi skall leva, men det är allt för få som lyssnar till Hennes bud. Du hör Henne till och därför tog du inte hans liv. Du och de andra två, ni tillhör Henne. "

Jag nickade tyst och sade sedan: "Även du hör Henne till Kettils och Hon kommer att hjälpa dig."

Jag såg hur Kettils ögon tårades, så jag lade ena armen om honom och fortsatte: "Tro på Henne Kettils, Hon vaktar Halte och hans mor och Hon kommer att hjälpa dig till dess att du åter får se dem."

Då Kettils samlat sig gick vi tillbaka till festen och nu tog Kettils mjödkannen till munnen och drack. Efter en stund började han sjunga en vemodig sång på sitt modersmål och de andra trälarna föll snart in i sången. Tårarna rann nerför trälarnas kinder när de sjöng. Jag lämnade festen och gick ut i natten. "Varför hade jag inte dräpt Tjurleif egentligen? Hade Kettils rätt när han sade att jag var en som skulle ge och inte ta?" Jag behövde vara ifred med mina tankar en stund.

Väl ute möttes jag av månsken och en stilla vind. Jag gick bort till en stor sten och satte mig därpå. Snart upptäckte jag att en annan skepnad satt och såg på månen. Det var Robert. Jag gick bort till honom. Efter en stund av filosoferande brodersprat hade vi kommit fram till att Kettils nog hade rätt om oss. Vi var där för att ge inte för att ta. För att rädda liv, inte för att dräpa. Vi gick så småningom tillbaka till festen och sjöng med de andra. Urban, den enda av oss som drack mjöd hade hittat på en egen visa om Tjurleif den dumme och hans anhang. Innan festen var över och alla gått till sängs kunde alla sången och vi skrattade så att tårarna åter började rinna på var och en.

Morgonen därpå var ovanligt tyst. Många sov länge den dagen och Asgerd, som var uppe först som vanligt, lät dem göra det också. Då jag vid middagstid väckte Urban svor han att han aldrig skulle dricka mjöd igen. I alla fall inte så mycket.

Under eftermiddagen blev det nybyggda huset färdigt och vi som varit med och byggt det bestämde oss för att provsova det. Det var väl tänkt att vi skulle sitta upp länge och dela erfarenheter med varandra, men efter gårdagens fest blev kvällen inte så lång. Vi sov snart allihop och gott sov vi också i det nya huset.

Vi vaknade alla av kvinnskrik och hundskall. I samma sekund kände vi rökdoften och såg att taket var i lågor. Röde, den av oss som sovit närmast dörren rusade upp och slet upp den för att hämta vatten. Han föll omedelbart tillbaka in med en pil i sidan. Kettils kastade sig fram och drog Röde i säkerhet. Pilen hade bara nuddat honom och han skulle klara sig. Urban lyckades få igen dörren trots att en hel skur pilar ven mot öppningen.

"Tjurleif är här med hela sitt anhang!", ropade Urban. "De har tänt eld på huset!"

"Nej, nu djävlar!", vrålade jag. "Nu får det vara nog!"

Vi beväpnade oss snabbt och bröt upp löndörren på baksidan av huset. Rurik och Kettils var de första att rusa ut med pil och båge till hands. Urban och Robert bar ut Röde och tog sedan var sin sköld som skydd mot pilarna. Där ute var det ren kalabalik. Tord låg på marken och Asgerd slogs med bara händerna mot en stor karl i lädermundering. De båda trälkvinnorna drogs i hår och armar bort av en gäng busar. Barnen sprang skrikande omkring och försökte hindra dem från att ta deras mödrar. Erik försvarade sig mot en rövare med sitt träsvärd. Hundarna hjälpte till att skydda pojken. Jag såg både Store och Brede i full stridsmundering med facklor i händerna. Robert och Urban hade också sett dem och gick till attack. Rurik fällde den ena av de två bågskyttar som bevakade ingången till det hus vi sovit i. Kettils fällde den andre. Jag rusade iväg för att rädda Erik, men insåg att det var Asgerd som behövde assistans. Asgerd låg under sin antagonist. Han var i full färd att försöka våldta henne. En välriktad och hård spark gjorde slut på den leken. Aldrig mer skulle han lägga en kvinna på det sättet. Ett knytnävslag fick ogärningsmannen att tuppa av. Asgerd kom snabbt upp och rusade till Eriks undsättning. Han behövde dock ingen hjälp. Den som försökt dra med honom låg på marken med båda hundarna över sig och med Erik frenetiskt bankande honom i huvudet med träsvärdet.

Bakom mig hörde jag Robert och Urbans stridsrop och omedelbart därpå ljudet av metall mot metall. Då jag vände mig om låg Tjurleifs båda livvakter på marken. Robert och Urban jagade efter männen som försökte dra med sig trälkvinnorna. Våldsmännen släppte kvinnorna och flydde de hals över huvud.

Asgerd drog undan Erik från den nu medvetlösa rövaren. Urban jagade efter de flyende kvinnorövarna och såg till att de fortsatte springa. Robert sprang fram till Tord och undersökte honom. Han fann att den gamle vikingen fått ett hårt slag i huvudet, men att han snart nog skulle kvickna till om än med en ordentlig huvudvärk.

Trälkvinnorna och barnen kom tillbaka och hjälpte mig att bära den sårade Röde till huvudbyggnaden. Urban kom tillbaka med eld i blicken. "De feiga hundarna ville inte stanna och slåss."

Ett rop av förfäran fick oss snurra runt och gripa efter våra svärdsfästen. Det var Asgerd som klagande brast i gråt. Vi sprang fram till henne för att se vad som hänt. "Han har tagit Helga, han har tagit Helga", var det enda hon sade då vi kom fram.

Urbans blick mörknade och han väste fram att Tjurleif inte skulle komma långt. Vi sprang bort till Robert som tillsammans med Kettils och Rurik försökte få bukt med elden på taket till det nya huset. Han kastade en sista spann vatten mot det rykande halmtaket och släppte sedan spannen. Taket var redan fuktigt från ett nattligt regn och huset skulle klara sig. Tillsammans sprang vi mot Tjurleifs gård. Efter oss kom Kettils springande med en båge och några pilar.

Vi sprang som besatta. Tjurleif hade redan fått ett stort försprång och vem visste vad han skulle kunna ta sig till. Förhoppningsvis hade han inte räknat med att vi skulle kunna slå tillbaka så effektivt och väntade inte att vi skulle jaga efter honom. Då vi nästan nått fram till gården blev vi anfallna från båda sidor. Några av Tjurleifs män rusade på oss med spjut och klubbor. Den som var främst försökte sticka ner mig med en rak stöt. Jag vred mig ur vägen för spjutet och drog omedelbart därpå min katana och högg i samma rörelse. Hugget kapade nästan huvudet från mannens axlar. Jag vände mig om för att möta nästa fiende, men då de andra såg våra dragna svärd och deras stridskamrats dödsryckningar släppte de vapnen och flydde.

I stridens hetta hade jag inte själv sett vad som egentligen hänt mannen som anfallit mig. Nu såg jag det lemlästade liket och var tvungen att vända mig bort och kråkas. Urban drog mig i armen. "Vi har inte tid för det nu Matthias. Helgas liv är i fara. Kom nu!" Hulkande sprang jag efter mina kamrater. Bakom mig stannade Kettils upp och såg på liket. Vad skulle han tänka om oss nu? Alla tre hade vi nu tagit liv.

Tjurleif hade varskotts om livvakternas misslyckande och redan satt en båt i sjön. Han jagade på männen i båten att ro ut och skrattade åt oss då vi för sent nådde fram till stranden. Helga drog han triumferande upp i håret. Hon var blåslagen i ansiktet, men levde än. "Tjurleif, ditt eländiga beläte! Kom tillbaka och slåss som en karl!" ropade Urban och skakade sitt svärd i luften. Tjurleif skrattade bara ännu högre. Plötsligt avbröts skrattet dock. Helga som kvicknat till körde en armbåge i Tjurleifs mellangärde. Tjurleif tappade taget om hennes hår och Helga kastade sig i vattnet. Hon började simma mot land. Tjurleif svor och slet till sig ett spjut. Vi skrek åt Helga att dyka, men hon hörde oss inte. Tjurleif lyfte spjutet och siktade. När han skulle till att kasta stelnade han till. För ett ögonblick trodde vi att han ändrat sig, men sedan såg vi hur han sjönk ihop och att en vitfjädrad pil satt i hans bröst. Vi vände oss om och såg Kettils stå där med bågen i handen. Vi såg hur hans läppar rörde sig som i en tyst bön och hur han sänkte sitt huvud när Tjurleif försvann bakom relingen.

Robert och Urban sprang ut i vattnet och hjälpte Helga i land. Själv gick jag upp till Kettils. Då jag kom fram till honom sade jag: "Ditt skott tog ett liv och räddade ett annat. Ingen kommer att klandra dig."

Kettils såg upp och svarade: "Då jag tog bågen med mig hade jag ingen annan tanke än hämnd för min son. Mördaren skulle sona sitt brott till varje pris. När jag såg att Tjurleif tänkte dräpa den han låtit andra dö för att få glömde jag min egen hämnd. Jag spände bågen och lät pilen flyga."

Jag nickade och sade: "En pil ett liv. Utan dig hade vi misslyckats att skydda Tordfinns familj och gård. Du är den som räddat vår heder och sparat oss alla mycken sorg."

Robert och Urban kom fram med en mycket våt kvinna. Helga huttrade och skakade tänder men lyckades ändå få fram ett tack. Kettils, som var den ende av oss som hade något på överkroppen, drog av sig sin tröja och lade den över Helgas axlar. Vi vände havet ryggen och började gå tillbaka till Hravnborg.

Kapitel 7

Under de följande dagarna och veckorna skedde en del omändringar i det område över vilket domare Rörík var lagman. Den nu avlidne Tjurleifs ägor med mark, hus, boskap och trälar gick oavkortat till Tordfinn och hans familj.

Prästen Olof försvann spårlöst samma dag som Tjurleif lämnat jordelivet och det planerade kyrkbygget avskrevs på obestämd framtid.

De som dött i striden vid Hravnborg brändes på bål under ärebetygelser, detta trots att de varit förbrytare och ogärningsmän. Brede och Store fick t o m en sten rest över sig. Den man som överfallit mig och som därigenom mist sitt liv begravdes på de marker som varit Tjurleifs och jag bevittnade gravsättningen tillsammans med Kettils.

Den man som försökt våldta Asgerd utvisades från bygden och den man Erik slagit sanslös utvisades likaså. De övriga rövarna hade självmant lämnat trakten.

Helga som varit ganska omruskad av kidnappningen hämtade sig snabbt. Tjurleif hade ju inte hunnit göra något av alla de saker han sagt han skulle göra med henne. Alla blåmärken och bulor försvann sakta men säkert. Hon var snart åter den vackraste flickan inom milsavstånd.

Taket som skadats av branden lagades och huset skänkte Asgerd till trälarna för deras rättrådiga handlande under de senaste veckornas elände.

Tord som haft huvudvärk ett tag efter striden på Hravnborg hämtade sig och skrev ned historien som han sett den. När han läste upp det hela för oss blev vi nästan generade över hur hjältomodiga och dådkraftiga han beskrivit oss vara.

Livet återgick ganska snart till det vanliga trots allt och alla gick vi och väntade på att Tordfinn skulle komma tillbaka. Fyra veckor efter holmgången kom Tordfinn, Kjalar, Alrik och de andra på vikingaskeppet tillbaka.

De hade haft en lyckad handelsresa och hade många gåvor med sig hem. Den finaste gåvan fick Helga av Alrik, en sidenklänning som vävts ända borta i Miklagård. Med den gåvan friade han till Helga och självfallet svarade hon ja.

På kvällen samma dag som långresenärerna kommit hem hölls en fest på Hravnborg. Man sjöng kväden över gamla och nya hjältar och hjältinnor. Det åt och dracks alldeles för mycket. Tord läste upp sin historia om det som han sade var det som verkligen hänt under sommaren. Robert, Urban och jag fick göra en uppvisning i kampkonst på gräset utanför det nya huset och Kettils fick visa sin skicklighet med båge. Det var en fest att minnas långa tider.

Dagen därpå utlyste Tordfinn att Helga skulle trolovas med Alrik och för att välsigna deras framtid frigav han alla de trälar som arbetat på Hravnborg. Till Kettils som räddat hans dotter och som mist sin son och därigenom räddat hans son gav Tordfinn Tjurleifs gård att sköta till dess att Erik blivit aderton år. Allt det Kettils kunde få ut av gården under den tiden skulle förbli hans då Erik tog över gården.

När Tordfinn sagt allt detta och domare Rörík gått i god för att frikännandet av trälarna och överlämnandet av gården till Kettils gick riktigt till kom Tordfinn till oss. "Kära vänner. Jag vet inte hur jag skall kunna tacka er för allt det ni gjort. Nämn vad ni vill ha av mig och jag skall göra allt i min makt för att ge er det."

Vi hade redan pratat om möjligheten att Tordfinn skulle vilja belöna oss och bestämt oss för vad vi skulle be om. Jag tog till orda: "Tordfinn, när du så gästfritt tog emot oss i våras gjorde du det utan att fråga vilka vi var eller varför vi kommit till dig. Du gav oss mat och husrum och när du själv var tvungen att ge dig av förärade du oss med ansvaret över din gård. Av dig önskar vi inget mer än vänskap och lov att stanna här ännu en tid till dess vi åter blir kallade." Tordfinn fick nästan tårar i ögonen och svarade: "Min vänskap har ni till tidens ände och självfallet får ni stanna så länge ni behagar, men nu som hedersgäster."

En vecka senare vigdes Alrik och Helga på helig mark av domare Rörrik. Platsen där de två lovade varandra trohet var omgärdad av en stencirkel och Tord sade oss att stenarna stått här längre än man kunde minnas. Det var här Tjurleifs präst sagt att kyrkan skulle stå. Runt platsen fanns flera högar upplagda, bl a den berömde vikingen Rödes grav. Då de två förälskade förenades med en lång kyss kom två korpar och cirklade runt de församlade bröllopgästerna. Tord skrattade högt och sade att det måste vara Odens egna korpar som kommit för att välsigna brudparet. Själv fick jag en känsla av att korparna var där som ett tecken till oss tre att snart var det dags och att det här var platsen. Jag sade inget till Robertoch Urban, men jag såg på deras blickar att de kände det samma som jag.

På kvällen när festen väl kommit igång gick vi runt och tog adjö av alla vi lärt känna. De flesta blev bestörta över att vi skulle ge oss av sådär plötsligt utan förvarning, men de önskade oss alla lycka till och snar återkomst. Sist tog jag adjö av Kettils och önskade honom lycka till. Till mig sade han: "Matthias gräm dig inte över det som skedde utanför Tjurleifs gård. Det hände och vi kan inget göra åt det, men se till att det inte händer igen. Du och dina vapenbröder har min välsignelse, vartän ni går." Kettils log och blinkade med ena ögat och tillade: "Kanske vi ses igen." Förbryllad gick jag till mina vänner som redan väntade på det slutliga avskedet till alla. Då vi var samlade bugade vi oss djupt inför alla våra vänner och gav oss sedan ut i den varma kvällen.

Vi gick till stencirkeln där Alrik och Helga vigts och satte oss ner på marken. Det var rätt plats och det kändes som om det skulle vara rätt tid likaså. Vi pratade inte utan satt helt tysta och bara väntade. Månen försvann plötsligt bakom ett moln och då den kom fram på nytt hade den ändrat fas från hel till halv. Vi var tillbaka i vår egen tid. Stencirkelns stenar var fortfarande kvar, men stod inte så raka och stolta längre. Gravhögarna var också kvar, men det växte enar på dem och de såg mindre ut än de gjort tidigare. På en av högarna satt Mc Connor och väntade. Då vi fick syn på honom kom han ner till oss där vi nu ställt oss upp.

"Wellcome back, dear friends", sade han och tog oss alla i hand. "This is the third time that you have helped me and the forces of truth. Without your help this sacred place would have been destroyed. You have done well, but now I will have to say goodbye for at least five years."

"Howcome?", undrade jag, trots att jag trodde mig veta svaret.

Mc Connor suckade och svarade: "In this last mission you have all three killed another human being. It could have been avoided, but what is done is done and therefore I have to do without your help for at least five years."

"But it was all in selfdefense", utbrast Urban.

"Yes, I know Urban, but could you have defended yourself and your friends without killing?"

"I don't know", svarade Urban och såg ner i marken.

"Well, I don't blame any of you, but you need time to heal and to learn more of the reverence for life. Use the five years to develop and to search for truth in your own time and space. I will continue to search in mine." Han blinkade med ena ögat och log. "Untill next time, I bid you farewell!" Med de orden vände den gamle och gick ut ur cirkeln och samtidigt försvann han från vår tidsrymd. Han hade gått vidare till en annan tid och plats.

"Kettils pratade med mig om att ge liv. Att vi var sådana som skulle ge, inte ta", sade jag när tystnaden blivit för lång. "Jag tror att han visste vad han pratade om."

Robert nickade och sade: "Så vi är fast i vår egen tid i minst fem år nu. Kanske det är bäst att vi förnyar vår ed och stärker vårt löfte på nytt. Både Urban och jag sken upp och svarade som en man: "Det är rätt Robert. Låt oss förnya eden."

"Fem år går fort och vi måste se till att utnyttja tiden väl", sa jag och tog fram min katana. Urban tillade: "Vördnaden för livet har vi väl alla, men kunskapen och tekniken att kunna spara liv så långt det går kan vi nog förbättra. Vi har fem år på oss att förbereda oss inför kommande uppdrag."

Vi drog våra svärd och lyfte klingorna mot den stjärnbeströdda skyn. Tillsammans svor vi eden.

"För ljuset, för allt som är gott och för kärleken!"

Matthias Rezac
1 juli, 1994